

Sygn. akt V Ca 833/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Magdalena Kocój
Sędzia:	SSO Iwona Szczypiór
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w R.
o zapłatę

na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt XI C 759/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 800,50 zł (osiemset złotych 50/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41 zł (czterdzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41 zł (czterdzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,

3. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu państwa – Sądu Okręgowego w R. kwotę 3.340,45 zł (trzy tysiące trzysta czterdzieści złotych 45/100) tytułem wydatków związanych z opinią biegłego.

SSO Magdalena Kocój SSO Adam Simoni SSO Iwona Szczypiór

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 listopada 2016 r

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt XI C 759/14, Sąd Rejonowy w (...) po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. S. przeciwko Starostwu Powiatowemu w R. o zapłatę kwoty 800,50 zł oddalił powództwo (pkt I) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o ustalenia i ocenę prawną szczegółowo przedstawione w jego uzasadnieniu (k. 91-93 akt sprawy).

Apelację /k.96-99/ od powyższego wyroku złożył powód K. S. zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego tj art. 415 kc w zw z art. 20 pkt 4 i art. 30 ustawy o drogach publicznych poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że nie wykazał związku przyczynowego pomiędzy szkodą w pojeździe, a stanem drogi,
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału przez przyjęcie, że jako strona powodowa nie zainicjował przeprowadzenia dowodu na okoliczność, iż uszkodzenie jego pojazdu było wynikiem wjazdu na przepust na drodze powiatowej oraz, że nie brał czynnego udziału w rozprawach,
3. naruszenie prawa procesowego tj art. 233 kpc przez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, pomimo uznania dopuszczonych dowodów z zeznań świadków za wiarygodne, jasne, rzeczowe, swobodne i przekonujące, a dowodów z dokumentów za autentyczne, że nie został wykazany związek przyczynowy pomiędzy szkodą w pojeździe, a stanem drogi.

Powód w oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 800,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe samochodu dostawczego Ford Transit nr rej (...) stanowiącego jego własność oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych lub ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację /k.110-114/ pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację powoda należało uznać za uzasadnioną w świetle dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy i uzupełnionego przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego w trybie art. 382 kpc. Podnieść bowiem należy, że w systemie tzw apelacji pełnej postępowanie apelacyjne ma nie tylko charakter kontrolny, ale jest też kontynuacją postępowania przed sądem pierwszej instancji i zmierza do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy. Sąd odwoławczy orzeka zgodnie z art. 382 kpc na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Stąd też istnieje możliwość uzupełnienia postępowania dowodowego, o ile strony złożą stosowne twierdzenia faktyczne i wnioski dowodowe dopuszczalne w świetle art. 381 k.p.c. Sąd odwoławczy może także na podstawie art. 232 zdanie drugie w związku z art. 391 § 1 k.p.c. dopuścić z urzędu dowód niewskazany przez stronę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r I PZ 28/14, Lex nr 1650276).

W postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy dopuścił z urzędu i przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki i diagnostyki samochodowej M. B. na okoliczność ustalenia, czy do usterki w samochodzie powoda polegającej na uszkodzeniu sterownika doszło na skutek najechania na wyrwę w drodze w dniu 11 lutego 2013 r.

Z dopuszczonej opinii /k.133-139/ i opinii uzupełniającej /k.167-169/ sporządzonej przez biegłego na zlecenie Sądu Okręgowego w związku z zarzutami strony pozwanej wynika, że przyczyną uszkodzenia w pojeździe powoda bezpiecznika zasilającego elementy pamięciowe komputera, uszkodzenia sterownika, zaników zasilania obwodów podtrzymujących pamięć PCM, uszkodzenia oprogramowania komputera sterującego pracą silnika – było wjechanie w wyrwę w drodze.

Sąd Okręgowy dał wiarę sporządzonym opiniom, albowiem zostały one sporządzone przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje, obcą dla stron. Podkreślić należy a wnioski opinii uzupełniającej nie były kwestionowane przez strony postępowania.

W konsekwencji w świetle uzupełnionego postępowania dowodowego za uzasadniony należało uznać zarzut apelacji w przedmiocie naruszenia przepisu art. 233 kpc.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, a w szczególności na podstawie opinii biegłego należy bowiem uznać, że do usterki w samochodzie powoda polegającej na uszkodzeniu sterownika doszło na skutek najechania na wyrwę w drodze w dniu 11 lutego 2013 r.

Uznanie zarzutu apelacji w przedmiocie naruszenia przepisu art. 233 kpc za uzasadniony doprowadziło do stwierdzenia, że doszło również do naruszenia zarzucanego w apelacji przepisu prawa materialnego tj art. 415 kc.

Powołany wyżej przepis normuje podstawową zasadę odpowiedzialności opartej na winie sprawcy szkody. W rozumieniu art. 415 kc za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania tej szkody przy czym zdarzeniem sprawczym, jest zarówno działanie, jak i zaniechanie. Wskazać należy, że przypisanie winy sprawcy szkody sprowadza się do ujemnej oceny czyjegoś działania lub zaniechania, przy czym dla sformułowania takiej oceny i postawienia zarzutu winy konieczne jest, aby czyn był bezprawny. Za bezprawne może być uznane tylko takie zachowanie sprawcy szkody, które stanowi obiektywnie złamanie określonych reguł postępowania. Jeżeli szkoda wyrządzona została w związku z zaniechaniem sprawcy, jego zachowanie może być uznane za bezprawne jeśli ciążył na nim konkretny obowiązek działania. Źródłem tego obowiązku może być zarówno przepis prawa, jak i zasady współżycia społecznego (Kodeks cywilny – komentarz do art. 415 kc, Legalis). Przesłankami odpowiedzialności na gruncie art. 415 kc jest zaistnienie szkody, czyn sprawcy noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tym czynem a szkodą.

Zgodnie z art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tj. z dnia 27 lutego 2015 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 460) do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą (...). W myśl zaś przepisu art. 30 ww ustawy utrzymywanie zjazdów, łącznie ze znajdującymi się pod nimi przepustami, należy do właścicieli lub użytkowników gruntów przyległych do drogi.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy powód w myśl art. 6 kc wykazał w stosunku do pozwanego istnienie przesłanek przewidzianych w art. 415 kc. Niewątpliwie właścicielem terenu na którym doszło do powstania szkody jest Starostwo Powiatowe w R. i na skutek istniejącego ubytku w przedmiotowym fragmencie jezdni doszło do uszkodzenia w pojeździe powoda bezpiecznika zasilającego elementy pamięciowe komputera,

uszkodzenia sterownika, zaników zasilania obwodów podtrzymujących pamięć PCM, uszkodzenia oprogramowania komputera sterującego pracą silnika, w konsekwencji czego powód zmuszony był do wykonania naprawy sterownika silnika oraz ponieść koszty z tytułu odczytu i kasowania pamięci usterek w łącznej wysokości 800,50 zł. Niewątpliwie szkoda w pojeździe została wyrządzona w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z obowiązku utrzymania nawierzchni dróg, do czego jest zobowiązany w myśl powołanych wyżej przepisów ustawy o drogach publicznych. A zatem powód wykazał zaistnienie szkody, czyn sprawcy tj pozwanego noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy między czynem niedozwolonym a zaistniałą szkodą.

Z tych przyczyn należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 800,50 zł. Brak było jednak podstaw do zasądzenia odsetek od dnia wniesienia powództwa, czego żądał powód, albowiem roszczenie powoda w stosunku do pozwanego stało się wymagalne w dniu doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu tj 4.02.2015 r. W tym bowiem dniu roszczenie powoda zostało zgłoszone stronie pozwanej i w tej dacie obowiązek spełnienia świadczenia odszkodowawczego stał się zgodnie z art. 455 kc wymagalny. Pozwany powinien wówczas liczyć się z obowiązkiem wypłaty odszkodowania.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego kwotę 800,50 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2015 r do dnia zapłaty, co jest zgodnie z art. 481 § 1 kc w zw z art. 455 kc.

Z uwagi na ostateczny wynik postępowania na podstawie art. 98 kpc należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41,00 zł stanowiącą uiszczoną opłatę sądową od pozwu tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy w oparciu art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w sposób wynikający z pkt 1.

O kosztach postępowania apelacyjnego (pkt 2) orzeczono w myśl art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c. Wobec tego że wydatki związane z opinią biegłego nie zostały pokryte, gdyż zostały tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa Sąd Okręgowy nakazał ściągnąć od przegrywającego proces pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 3.340,45 zł. (art. 83 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

SSO Magdalena Kocój SSO Adam Simoni SSO Iwona Szczypiór

Z

(...)

R..6.12.2016 r

SSO Adam Simoni